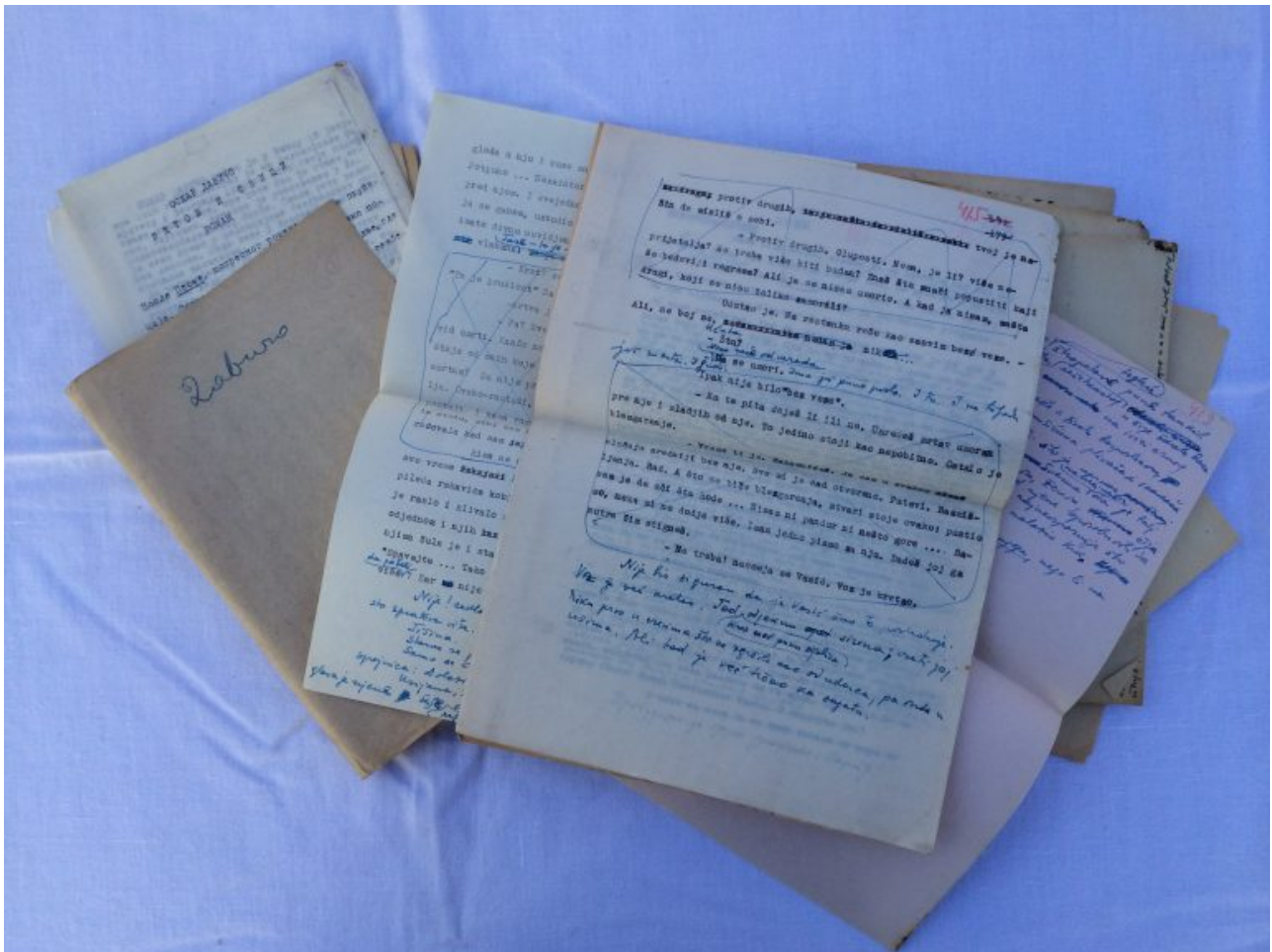

Преминуо је члан оснивач Адлигата, професор Иво Тартаља (1930-2020)

Преминуо је славни и омиљени професор Београдског универзитета, Иво Тартаља (1930-2020), почасни члан оснивач Удружења за културу, уметност и међународну сарадњу „Адлигат“. Професор је преминуо 5. новембра, а сахрањен је 7.11. 2020.

Професор Тартаља био је строг и правичан али увек пун разумевања за своје студенте, па је постао симбол целог једног времена, симбол „старе професуре“, када се тражило много од студената, али су им професори много и пружали. Оставио је дубок траг не само у професури, већ и у наци својим изузетним научним студијама и Збирком коју је формирао у Адлигатовом Музеју српске књижевности када је, по први пут, јавности омогућено да се упозна са изузетно значајним непознатим књижевним рукописима.

Отац Иве Тартаље је био славни књижевник Гвидо Тартаља, а стриц уважени сликар Марино Тартаља. Припадао је једног од последњих грофовских породица на Балкану. Школовао се у Београду, где је завршио Основну школу „Вук Караџић“, Прву мушку гимназију, а затим и Филозофски факултет (филозофска група), на коме је докторирао 1961. године.

Радио је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филозофског, потом Филолошког факултета од 1955. до пензионисања 1995. године. Поред редовне наставе на факултету изводио је течајеве за постдипломску наставу у Београду, Новом Саду и Приштини. По више семестара такође је одржавао наставу из теорије књижевности на новооснованим факултетима у Нишу и Крагујевцу. Од оснивања Института за књижевност и уметност (најпре Центра за теорију књижевности и уметности) радио је у екипи оснивача и више година као референт за естетику (1960–1968).

Београд 18. III. 1937.

Многоочувићеваном Господину
Г. Д^{не} Милану Радовановићу,
Губернеру Привилеговане Народне Банке

Дозволиће мален увод. Пре несеуи неколико
Ради лакшег посматрања мојевога свога синева,
Ја сам, једног змисаот дана у Народну Банку дош^о
И што гаси: билићу билићем код Господи^{на} - Губернера.

Ох, колико је саслушао оправдану моју молбу
С хубоком искреношћу, - особито коју волим,
Нада ми је савештово, да приклем неко време,
Па, кад му се очем јавим, укинете што га молим.

Умајуту пред очима пословицу српску сјафру:
"Док се јатве не заплале, мајка га се и не сећа"
Молио сам ових дана, не да од Вас будем припоен,
А, на веру жалост моју, није ми се дала срета.

Па Вас молим овим путем, Господице Губернере,
- Да би када обасјала породични и мој кушак,
Поклоним ни један часак свот времента драгоценог,
Саслушајте моју молбу, прилимите ме за шренушак!

О.

Радио је као секретар Одбора за критичка издања у САНУ (1972-1975), као члан уредништва библиотеке „Књижевна мисао“ Српске књижевне задруге, едиције „Српска књижевна критика“ Института за књижевност, као и у редакцијама више

периодичних публикација.

Добитник је награде „Ђорђе Јовановић“, награде „Младен Лесковац“ и Повеље захвалности Адлигата.

Његов научни рад, којим се бавио све до последњих година, велико је завештање будућим генерацијама, као и Збирка породице Тартаља коју је формирао у Адлигату којем је, између осталог, поклонио преписку Милоша Црњанског и Гвиде Тартаље, рукописе Тина Ујевића, Оскара Давича и свог оца Гвиде Тартаље и многе друге књиге и предмете. Адлигат ће ускоро објавити књигу Милоша Јевтића „Тартаље“, у складу са уговором који је потписао професор Тартаља, којим се Адлигат обавезује да „промовише, штити и чува од заборава лик, животно дело и углед чланова породице Тартаља“.

